

Viera ako premena zmyslu

Pred viac ako dvadsiatimi rokmi som napísal knihu s názvom Viera ako premena zmyslu. Pri tomto výraze som sa odvolával na príbeh Toma Sawyera, ktorý musel za trest pre nevhodné správanie natrieť dvadsať metrov dlhý plot. Keď sa mu kamaráti posmievali, začal predstierať nevídané potešenie z práce, aby tým zlomil osten výsmechu. Reakciou bol ich veľký záujem o natieranie plotu. Keďže chceli natierať všetci, museli zaplatiť Tomovi dopredu, až potom mohli zažiť vytúžené potešenie. Viera je spôsob, ako dať prežívanej skutočnosti nový význam, aby sme ju dokázali vnímať v novom svetle.

Názvom tejto kapitoly som chcel čitateľa vyprovokovať, aby začal o viere rozmyšľať aj z iného uhla. Neexistuje život, ktorý by nemal zmysel. Otázkou ostáva, či naše chápanie zmyslu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti. Od chápania zmyslu závisí, ako prežívame jednotlivé situácie nášho života. Viera je celkom konkrétny vzor tohto výkladu zmyslu. Keď idem ráno do práce a poddávam sa len svojej nechuti a nevôli, budem prežívať všetko negatívne. Keď však vedome na svoju prácu zvolávam Božie požehnanie, dostáva všetko novú tvár. Ak verím, že svojou prácou môžem pomôcť ľuďom a podieľať sa na Božom stvoriteľskom pôsobení, nebude mi príťažou. Stane sa požehnaním pre mňa i pre celé moje okolie.

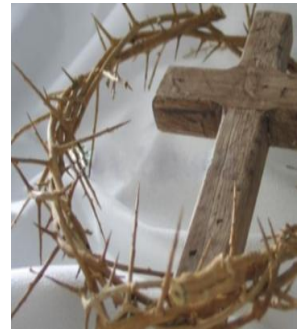
Často dávame zmysel nášmu životu podvedome. Jednoducho preberáme

vzor od ostatných, ktorý však môže byť často skôr brzdou jeho rozvoja. Ak si napríklad vysvetľujem svoju chorobu ako Boží trest, nemôžem v tom nájsť žiadnu útechu. Viera nie je pevne stanoveným výkladom. Skôr kladie otázku pri všetkom, čo nás stretáva. Čo mi tým chce povedať Boh, aký to celý môže mať význam? Viera Boha nespútava, otvára však môjho ducha pre lepšie pochopenie zmyslu diania.

Najmä v ťažkých situáciách cítime, ako nám pomáha chápanie zmyslu vychádzajúce z viery. Sme bezradní, keď stratíme milovanú osobu, vnímame to ako niečo nezmyselné. Vtedy je dôležité pýtať sa vo viere, aký to môže mať význam. Neočakávajme okamžite vyčerpávajúcu odpoveď. Pomôcť nám môže už samotné kladenie otázok. Alebo keď zlyhám v zamestnaní, či strokotá moje priateľstvo: Buď sa začnem obviňovať a vyčítať si, alebo sa budem Boha pýtať, akú mi tým dáva úlohu a aké šance sa mi tým môžu otvárať. Viera mi obracia oči k novým možnostiam pohľadu namiesto křčovitého pridržania sa negatívnych vzorov vykladania zmyslu. To však neznamená ľubovoľne meniť význam vecí. Nakoniec skutočnosti dostávajú správny zmysel vždy len v Božom svetle. Potom ich budem vykladať tak, ako ich vidí Boh. V porovnaní s našim chápaním významu to často znamená jeho premenu.

(Anselm Grun „Viera“)

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Daj svoju priazeň tým,
ktorí poznajú Ťa,
a ľuďom úprimným
daj svoju spravodlivosť.
Nech na mňa pyšný
nohu nepoloží,
nedotkne sa ma rukou
bezbožník.
Tak padnú zlí
a nepovstanú viac,
do prachu zeme zrazení.

Nezvbľkni hnevom proti zlým
a nezávid', keď pášu bezprávie.
Pretože rýchlo uschnú
ako tráva,
tak ako zelená byť uvädnu.
Dôveruj Pánovi a dobre konaj,
a pravdu bráň.
Maj z Boha radosť,
On ti dá všetko,
čo tvoje srdce potrebuje.

V Boha dúfaj a pomôže ti,
pokojne Mu zver svoju púť.
On tvoju pravdu
vynesie ako svetlo,
tvoje právo s' a jasné poludnie.
Utiš sa pred Bohom,
na Neho čakaj.
Nechaj tak, nezávid'
pochybný lesk človeku,
ktorý bezprávie pácha.
Zanechaj hnev
a zlosť svoju utíš,
lebo hnev vedie do zlého.

Vy'atí budú bezbožní ako hora,
Pánovi verní
budú vlastní' zem.
Chvíľočku počkáš,
nebude ničomníka,
ostane prázdne miesto, kde stál.
Krajina bude úbohým patriť,
budú v nej radi a v hojnosti žiť.

Zážitky

Medzi zvláštne chvíle v našom živote patria udalosti, ktoré nazývame zážitky. Sú to kratšie alebo dlhšie okamihy v našom živote, ktoré sa natoľko dotknú našej duše, že ani

po rokoch na ne nezabúdame. Dnešnú evanjelióvu udalosť nazývame Premenenie Pána. Aj v nej dominuje zážitok. Pripravil ho Ježiš na vrchu Tábor svojim trom apoštolom.

Pohľad apoštolov na Ježišovu žiariacu tvár bol pre nich takým ohromným zážitkom, že Peter chcel na vrchu zostať dlhší čas a postaviť tam stany, aby zážitok trval čo najdlhšie. Ježiš však po premenení neostáva na vrchu, ale vracia sa s apoštolmi do mesta, aby pokračoval vo svojom poslaní až na Kalváriu. Pre apoštolov sa mal zážitok stať posilou vo chvíľach skúšok a predovšetkým nádejou na večný život, kde zážitok z osláveného Ježiša nikdy neskončí.

Ponúka aj dnes Ježiš zážitok svojim priateľom? V odpovedi by sme sa mali vyhnúť dvom krajnostiam. Prvou je to, keď si niekto svoj náboženský život predstavuje len ako súhrn vedomostí, príkazov a zákazov, ktoré musí plniť. Takáto zbožnosť zážitok nespôsobuje. Druhá krajnosť spočíva v tom, že niekto si predstavuje náboženský život ako stav trvalého zážitku, ktorý by nikdy nemal prestať. V našich náboženských prejavoch by mali byť obidva postoje rozumne prepojené.

Mali by sme vedieť, že Ježiš dáva našej duši zážitky najčastejšie vtedy, keď s ním spolupracujeme. Používame slovo „najčastejšie“ preto, lebo on môže aj bez spolupráce človeka spôsobiť v jeho živote mocný zážitok. Dáva nám zážitky preto, aby nám pomáhali zodpovedne ísť svojou životnou cestou k nemu. Majú nám pomáhať predovšetkým vtedy, keď trpí naša duša alebo telo.

Ježišova tvár sa premenila pri modlitbe. Aj pre nás je povzbudením, že je to práve modlitba, ktorá môže spôsobiť v našom vnútri zážitky. Ak prežívame modlitbu ako rozhovor s Bohom, ktorého môžeme nazývať Otcom, potom zaiste prežijeme chvíle zážitkov, aké majú deti po dôvernom a úprimnom rozhovore so svojim pozemským otcom. Nemusia byť všetky rozhovory s naším pozemským otcom zážitkom, ale predsa niektoré sú nezabudnuteľné. Ani každá modlitba nemusí vyústiť v zážitok, ale Boh sa už postará o to, aby sme zažili modlitby, ktoré ostanú natrvalo zážitkom a svetlom na našej pozemskej púti.

MARIAN ŠURÁB

Oznamy

Minulú nedeľu sa konala zbierka na charitu. V našej farnosti sa na tento účel vyzbieralo 299,83 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Budúcu nedeľu 3. marca 2013 sa po skončení svätej omše o 10,00 h. uskutoční stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí.

Požehnanie starého človeka

Nech sú požehnaní tí, ktorí chápu, že moje nohy už nevládu chodiť. Nech sú požehnaní tí, ktorí majú pochopenie, že zle počujem, a ktorí sa usilujú hovoriť nahlas a zrozumiteľne. Nech sú požehnaní tí, ktorí vedia, že moje oči už veľa nevidia a že hneď všetko nepochopím.

Nech sú požehnaní tí, ktorí nenadáajú, keď niečo rozlejem, zvalím alebo nechám spadnúť. Nech sú požehnaní tí, ktorí mi pomáhajú nájsť veci. Nech sú požehnaní tí, ktorí sa na mňa usmejú a rozprávajú sa so mnou. Nech sú požehnaní tí, ktorí ma počúvajú, keď spomínam na minulosť.

Nech sú požehnaní tí, čo zmierňujú moje bolesti.
Nech sú požehnaní tí, čo mi dávajú pocítiť, že ma majú radi a sú ku mne dobrí.
Nech sú požehnaní tí, čo mi uľahčujú ťažkú cestu do večnosti a myslieť na dobrého Boha.
Až raz budem u Boha,
ja si na nich určíte spomeniem.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 2. pôstnom týždni - (C)

25.II. pondelok « *Missa tridentina* »

17.00 Za farníkov

26.II. utorok

17.00 Na poďakovanie za Božiu milosť

27.II. streda

17.00 Za Ľ Františka a Annu Hukových

28.II. štvrtok

16.00 Prvopiatková spoveď

17.00 Za živých a Ľ členov Ružencového bratstva

1.III. piatok – Prvý piatok

16.00 Prvopiatková spoveď

16.15 Križová cesta

17.00 Za Ľ Jozefa Parajku – 30. deň, manželku Magdalénu a rodičov

2.III. sobota

08.00 Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc

Upratovanie kostola č.d. 354-387

3.III. Tretia pôstna nedeľa – (C)

08.00 Za Ľ Jána a Teréziu Stojkovičových, synov a zaťov

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Fajkusová P.

14.00 Križová cesta, výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

25.II. pondelok	sv. Valburga, opátka
26.II. utorok	sv. Alexander, biskup
27.II. streda	sv. Gabriel od Bolestnej Matky, akolyta
28.II. štvrtok	sv. Roman, opát, kňaz
1.III. piatok	sv. Albín, biskup
2.III. sobota	sv. Simplicius, pápež

ODRIEKANIE - KRÁĽOVSKÁ CESTA KU ŠTASTIU ZABUDNI NA SEBA A UVOĽNI SA

Ktorá cesta ku šťastiu je najlepšia?

„Odkedy nehľadám sám seba, viem ten najšťastnejší život, aký som kedy viedol.“

Ivan Sergejevič Turgenev

Čím viac niekto hľadá svoje šťastie, tým menej ho nachádza. Ruský básnik Turgenev sa presvedčil, že odkedy nehľadal sám seba, žil šťastne. Niekto by si mohol myslieť, že najlepšia cesta ku šťastiu je prestať sa hľadať a oslobodiť sa od seba. Tým si nastaví tú najnebezpečnejšiu pascu, ktorá stojí na ceste ku šťastiu. Chceme dosiahnuť šťastie. Volíme spôsob, ktorý nám šťastie sľubuje. Chceme sa zrieknuť sami seba. Nespozorujeme, koľko je v tomto úsilí ctižiadosti a ako naše ego aj naďalej krúži okolo svojej osi. Myslíme si, že by sme sa dokázali zriecť samých seba. Cesta však vedie opačne: len ak sa vzdialim od seba a priblížim sa k tomu, čo sa ma dotýka, odpútam sa. Zostať stáť a chcieť na seba zabudnúť je ako tancovať okolo vlastnej osi. Tancujem tanec svojho zabudnutia. Ego však zostane v každom mojom pohybe, nestrasiem sa ho. Až potom, keď sa priblížim ku vtáčaťu, ktoré placho sedí na zemi a zapáchlo sa mi, zabudnem na svoje ja. A práve tam, kde som na seba celkom zabudol, som celý, tam som šťastný. Nemôžem si zaumieniť zámerne na seba zabudnúť. Stane sa to, len ak sa niečomu či niekomu odovzdám. Ak sa odovzdám Bohu, otvorím sa Bohu, zrazu necítim svoje ego. Vtedy som aj šťastný, pretože som zabudol na hľadanie šťastia. Odovzdal som sa bez akýchkoľvek podmienok. Oslobodil som sa od svojho ega, ktoré mi skresľuje šťastie. Zabudnúť na seba je najväčšia milosť všetkých milostí. Znamená kráľovskú cestu ku šťastiu.

Tri želania

Jestvuje veľa rozprávok, v ktorých človek môže vysloviť svoje želania. Obvykle sú tri. Pre človeka nie je jednoduché želať si, čo by mu skutočne pomohlo. Každý má toľko želaní, že ani nevie, ktorým začať. Napokon sa do nich zamotá. V jednej rozprávke si istý muž želal lepšie počasie, aby viac nepršalo. Neskôr spozoroval, že nič nerastie. Tak si želal, aby pršalo len v noci. Na to sa však sťažoval nočný strážnik. Napokon zostalo všetko po starom. Jeho tri želania vyšli nazmar. Čo si vlastne želáme? Čo potrebujeme? O čo sa usilujeme a čo by sme chceli získať?

Do darčeka vlož svoje srdce

V súčasnosti platí v mnohých rodinách dohoda, že sa nebudú viac vzájomne obdarúvať, pretože už aj tak všetko majú. Čiastočne je to správne. Ale táto „darčeková

askéza“ neznamená často nič iné, ako nedostatok fantázie. Vzájomne sa obdarovať je znak lásky a pretrvávajúceho priateľstva.

V dare vyjadrujeme, že aj my sme obdarovaní. V nemecky hovoriacich krajinách je pôvod slova darovať (*schenken*) v slove s významom „dať sa napiť.“ Aj dnes sa hovorí *einschenken* – „naliať.“ Ak sa dáme niekomu napiť, utíšime jeho smäd. Dnes má len málo ľudí smäd po sladkostiach, víne, šatách, či domácich spotrebičoch. Toho má každý dosť. No každý z nás má smäd po láske, pozornosti, ocenení. Väčšina ľudí túži po darčeku, ktorý vyjadruje lásku. Ak do svojho darčeka vložím srdce, splním túžbu toho druhého, pretože som uhasil jeho smäd.

Strojca svojho šťastia

„Každý je strojca svojho šťastia,“ - hovorí príslovie. Ale existuje aj umenie ako byť nešťastný. Psychológ Paul Watzlawick to opísal vo svojej knihe. Mnohí ľudia ovládajú umenie nešťastia bezchybne: všetko vidieť v negatívnom svetle alebo sa v určitej skupine vždy predstaviť v role nešťastného, obeť. Hoci sa šťastie nedá vyrobiť, čiastočne zaň zodpovedáme. Sme zodpovední za to, či svojmu životu povieme áno alebo nie. Z bezpodmienečného áno voči sebe, takému, akým sme, voči nášmu osudu, nám prichádza v ústrety šťastie. Šťastie nám nadeľuje osud. Či je náš osud dobrý alebo nie, závisí od toho, či ho prijmeme alebo nie.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Keď sa modlíte, nehovorte veľa

(Mt 6, 7 - 15)

Asi žiadne slová neprešli tak často cez ľudské pery ako modlitba Otčenáš. Slová tejto modlitby majú presný a nekonečný význam, ale iba vtedy, keď sú chápané v Kristovom duchu.

Modlitba znamená počúvať Boha, nie veľa hovoriť. Veľa slov pred Bohom ničí modlitbu. Keď sa modlíme, tým budujeme, stvárnujeme tento svet - láskou. Zverujeme ho do Božích rúk. Modlitbou akoby sme vpúšťali Boha do každej situácie: do práce, do voľného času, do radosti, do utrpenia.

Keď sa modlíme Otčenáš, modlíme sa k Bohu slovami, ktoré sme dostali od Boha. Tým nás vovádza do vnútorného dialógu celej trojičnej lásky. Otčenáš chce formovať naše bytie, chce, aby sme si osvojili Ježišovo zmýšľanie.

Máme sa modliť tak, ako nás naučil Ježiš. Nie ako nám napadne, ako sa nám zapáči - nehovorte veľa. Naším najväčším hriechom je mnohosť slov a to, že sme lakomí na svoj čas pre Boha.

Modlitbu Otčenáša môžeme chápať aj ako spytovanie svedomia. Ako výzvu na to, aby sme spolupracovali na zlomení presily zla. Naše prosby nesmú byť povrchné. Musíme zlo spoznať ako naozaj to, čo je zlé, aby sme mohli slobodne hľadiť na živého Boha.

Modlitba je škola zodpovednosti za slová, ktoré sme povedali. Škola, v ktorej sa učíme plniť Božiu vôľu.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Kytica ruží

Raz jedna mladá žena dostala kyticu nádherných ruží s lístkom, na ktorom bolo napísané: „Od osoby, ktorá ti chce dobre, ktorá ťa má rada.“ Bez podpisu.

Bola slobodná. V myšlienkach prebehla mužmi, s ktorými sa stretla vo svojom živote: staré vyhasnuté plamene, nové známosti. Bola to azda mama, otec? Nejaký kolega zo zamestnania? Mysľou jej rýchlo preletel celý ten zoznam. Nakoniec zatelefonovala priateľke, aby jej pomohla rozriešiť tajomstvo.

Priateľkina veta ju priviedla na myšlienku.

„Povedz, neposlala si mi tie kvety ty?“

„Áno, ja.“

„Prečo?“

„Lebo posledný krát, keď sme sa zhovárali, si nemala dobrú náladu. Chcela som, aby si jeden deň myslela na všetkých ľuďoch, ktorí ťa majú radi.“

Bruno Ferrero „Niekedy stačí jeden slnečný deň“

Rok nad evanjeliom

Zbav nás zlého

V prosbe o odvrátenie zla vieme byť hádam najúprimnejší. Pravda, ak naozaj prežívame hrozbu zla. Človek, ktorý sa ocitol v nebezpečenstve, vie sa modliť ináč, než sa modlieval predtým. Žiak to pociťuje pred skúškou, chorý v prekvapujúcej chorobe. Hovoríme, že kto sa chce naučiť modliť, nech ide na more.

No nielen fyzické zlo je zlom. Prosíme o ochranu aj pred zlom duchovným. Prosbou o odvrátenie zla, ktoré nám hrozí, vyjadrujeme súčasne vieru v Božiu moc a dobrotivosť, uznávame, že závisíme od Boha a že ho potrebujeme.

Keď prosíme o odvrátenie zla, poznávame lepšie i sami seba, svoje hranice, možnosti, svoju nemohúcnosť - to, že sme odkázaní na Boha.

A čo keď nás Pán Boh nezbaví každého zla, ako prosíme? To je ťažká otázka a niet na ňu jasnej odpovede. Kto to pochopí? Ale čosi z evanjelia predsa len vieme. Pokiaľ ide o pokušenia, Pán Boh je verný a nedovolí nás pokúšať nad naše sily. A tým, ktorí robia, čo je v ich silách, všetko sa obracia na dobré. Boh neodňal trápenie a bolesť, ale premenil zlo na dobro cez kríž - prehľbil nás. Preto nie každé utrpenie je zlo.

Proste a dostanete

„...o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“ (Lk 11,13)

Duch Svätý je Duch pravdy. Stojí na samom začiatku pravdy našej viery. Otvára myseľ a otvára i najhlbšiu hĺbku človeka - srdce. Až v tejto hĺbke sa uchytáva milosť viery.

„Všetko som už poznal - ale neveril som srdcom. Príliš som šiel na veci viery rozumom a neprosil som v modlitbe“, píše konvertita T. Merton. Potom pokračuje: „Mal som úctu ku katolicizmu - už som vedel, že viera je niečo, čo má veľmi určitý význam, a že je nevyhnutná. Ale to bolo asi všetko. Viac som pochopiť nevedel. Vedel som rozpoznáť, že tí, ktorí o Bohu uvažujú, majú dobrý smer. Vedel som, že tí, ktorí v neho veria, veria skutočne v Niekeho a že ich viera

nie je sen. Ale ďalej som sa nedostal... Koľkí sú i dnes v podobnej situácii. Stoja pred kopami kníh, poznajú, čo je najlepšie v katolíckej literárnej tradícii, vedia o tom viac než ne jeden veriaci katolík. Niekedy idú aj na svätú omšu, obdivujú dôstojnosť a triezvosť prastarej liturgie, udivuje ich organizácia Cirkvi, v ktorej môžu kňazi, aj menej nadaní, ukazovať aspoň niečo z úžasnej, hlbokaj a zjednotenej náuky a rozdávať tajomnú moc všetkým, ktorí prichádzajú so starosťami k nim. V istom zmysle mnohí ľudia vedia oceniť Cirkev možno lepšie než katolíci. Ale stoja v predsieni a hladujú vo dverách hodovnej siene, v ktorej má byť hostina, na ktorú sú aj oni pozvaní. A zatiaľ chudobnejší, jednoduchší, menej nadaní, menej vzdelaní než oni vstupujú do siene a sú nasýtení pri tých úžasných stoloch...“

Ako je to so mnou? Mám naozaj živú účasť na daroch a dobrodeniach Cirkvi? Vyprosujem si Ducha Svätého, aby som po nej aspoň túžil?

Ukáž sa svetu!

„Boli však blízko židovské sviatky Stánkov. Jeho bratia mu povedali: ‚Odíď odtiaľto a chod do Judey, aby aj tvoji učeníci videli, aké skutky konáš! Veď nik nerobí nič v skrytosti, ak sa chce stať verejne známym.‘“ (Jn 7, 2-4)

Príbuzní vyčítajú Ježišovi, že sa nestará dostatočne o zvuk svojho mena. Načo robiť zázraky v Galilei, po dedinách rybárov a pre nevzdelaných vidiečanov, keď niekoľko zázrakov v Jeruzaleme by za jediný deň mohlo urobiť Ježiša populárnym pred celým svetom?! Tým viac, že na sviatky sa do Jeruzalema nahnú desaťtisíce ľudí!

Títo Ježišovi príbuzní mali čosi z ducha dnešných manažérov. Ježišova skromnosť sa im nijako nepáčila. No prerátali sa. Ježiš im povedal: „Môj čas ešte nenadišiel, ale váš čas je stále tu.“ Tí, ktorí rozmýšľali v pojmoch popularity, v predstavách drachiem a ziskov, museli odísť do Jeruzalema sami.

Moje učenie nie je moje...

„Uprostred sviatkov vystúpil Ježiš do chrámu a učil. Židia sa divili a hovorili: ‚Ako to, že sa vyzná v knihách, keď sa neučil?!‘ Ježiš im povedal: ‚Moje učenie nie je moje, ale toho, ktorý ma poslal.‘“ (Jn 7, 14-16)

Divili sa... Svätý Augustín o tom hovorí: „Mnohí sa divili, nie všetci sa obrátili...“ Prečo sa divili? Mnohí vedeli, kde sa Ježiš narodil a ako bol vychovávaný. Nevideli, že by bol chodil do školy. Videli však, že debatuje o najvyšších veciach a odvoláva sa presne na Písmo. To nemohol robiť nik, kto neštudoval. Preto sa čudovali. Pre Ježiša to bola príležitosť, aby naznačil skrytejšiu a hlbšiu pravdu. Dal nazrieť do tajomstva. Čo im teda povedal na ich údiv, že neštudoval a vie? „Moje učenie nie je moje...“ Zdá sa, akoby si protirečil. Hovorí - „moje učenie“ a zároveň - „nie je moje“... To je však len zdanlivé protirečenie. To je hlboká reč. Na počiatku bolo Slovo. Slovo je Otcova myšlienka, Otcovo poznanie, Otcova náuka. Kristus je myšlienka a náuka Otcova. Všetko má od Otca. Všetko je jeho, a predsa je všetko Otcovo.

Predkladám aj ja náuku Cirkvi ako svoju, ale pritom ako Božiu, ktorú nesmiem ukracovať a meniť? Predkladám ju sväto, s úctou a s bážňou, aby som nezmenil ani písmeno?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku